

VO

František
Kozmon

LAV

KAKA

IKAR

VO

František
Kozmon

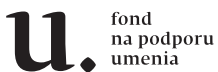
LAV

KA

IKAR

Text © 2021 by František Kozmon
Jacket design © 2021 by Barbara Baloghová
Jacket photo © 2021 by Peter Plichta
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Vydanie publikácie z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia.

ISBN 978-80-551-7993-3

*Túto knihu venujem všetkým,
ktorí sa za ostatné roky stali súčasťou Wolfovho tímu.
Vďaka vám je vyšetrovanie zábava.*

Prológ

Krátko pred polnocou sa ulice hlavného mesta, pokryté páperovým snehom, hemžili ľuďmi. Bol Silvester, vonku vládla treskúca zima. Vravu, piskot detí a hudbu sprevádzali rany petárd z rúk nedočkavcov, čo nevydržali do veľkolepého ohňostroja.

Zatiaľ čo sa všetci tešili na príchod nového roka, Laura, izolovaná od hluku a bujarej zábavy, premýšľala, či sa ho vôbec dožije. V zamknutej mraziacej miestnosti jej robilo spoločnosť iba polené prasa visiace na háku dolu hlavou.

Už prekonala prvé štádium zúrivosti, keď búchala na ťažké kovové dvere a dožadovala sa pomoci. Momentálne sedela schúlená v kúte a objímala si kolená v márnej snahe ubrániť sa pred chladom. Hoci bol december, obliekla si šaty nad kolená a tenkú koženkovú bundu. Mráz jej však zo sekundy na sekundu prekážal čoraz menej. Už sa aj takmer prestala triasť. Pomaly na ňu sadala únava. Klesali jej viečka, tuhli svaly a aj najmenší pohyb jej spôsoboval bolesť.

„Karma je zdarma,“ vravela jej kamoška Kristína.

Počula to od nej presne dvakrát. Najprv vtedy, keď ba-ba z vyššieho ročníka prebrala Kristíne frajera a vzápätí skončila v nemocnici s mononukleózou. Druhý raz po

tom, čo Kristína ukradla kondómy v supermarkete. Načapali ju a vedúci obchodu sa dohodol s jej rodičmi na parádnom treste – mesiac tam umývala podlahy.

Teraz sa v područí karmy ocitla Laura. Po tom, čo spravila, si však nič iné nezaslúžila.

„Prepáč, maminka, ľúbim ťa,“ šepala trasúcim sa hlasom.

Rozplakala sa, keď si uvedomila, že sa už mame osobne neospravedlní. Svoju dcéru si navždy zapamätá ako bezočivú a vzdorovitú tínedžerku a ich posledným rozhovorom zostane ostrá hádka, ktorá sa skončila fackou a tresknutím dverí.

Laura sledovala paru, čo jej vychádzala z usopeného nosa a úst a rýchlo sa rozpúšťala v chladnom vzduchu. Fascinovalo ju to, lebo bola stále pod vplyvom tabletiiek, ktoré jej niekto podsunul na párty – alebo jej od mrazu tuhol mozog? Čo si to vlastne vzala?

Odrazu sa zarazila. „Ja krava! Tupá, vymletá krava!“ nadávala si nahlas, akoby jej to mohlo nejako pomôcť. Akoby jej vôbec ešte niečo mohlo pomôcť!

Došlo jej, že má oheň, ktorý ju môže zohriať a zachrániť pred zamrznutím. Z vnútorného vrecka bundy vytiahla balíček cigariet, kde sa skrýval zapaľovač. Nemotorne ho obracala v skrehnutých rukách, kým ho dokázala pevne uchopiť. Škrtla štyrikrát, kým sa konečne zjavil malý plamienok. Napokon však dosiahla akurát to, že si popálila prsty.

Zaručene už prichádzala o rozum.

V poblúznení si spomenula na jednu z rozprávok, čo jej mama čítala v detstve pred spaním. O dievčatku so zápalkami. Smutná a desivá rozprávka. Chudobné dievčatko, ktoré predávalo zápalky, zamrzlo počas noci na ulici a ráno ho našli s vypálenou škatuľkou. Ľudia si mysleli,

že sa snažilo zohriať pomocou zápaliek, no v skutočnosti v ich malom plameni videlo svoju mŕtvu babičku.

Ako všetky rozprávky, ktoré mama Laure čítala, aj táto mala ponaučenie. Vysvetlila dcére, že dievčatko síce zamrzlo, ale odišlo z tohto sveta šťastné. Utešilo ju vedomie, že opúšťa krutý svet a ide za svojou starou mamou. Smrť preto nie je koncom života, skôr šancou na nový začiatok s našimi blízkymi.

Laura pri tej spomienke rumázgala ako zmyslov zbavená. Trápilo ju, že na ňu po smrti nikto čakať nebude. Ešte aj starí rodičia sú stále nažive.

Znova škrtla zapaľovačom. Nie preto, aby sa zohrialala. Dúfala, že podobne ako dievčatko so zápalkami, aj ona v plameni uvidí niečo pekné.

Vtom si uvedomila, že na druhej strane predsa len nebude sama. Počká ju škrečok Barney, aj keď ju to veľmi neutešilo. Chudáka škrečka zniesla zo sveta vlastnými rukami. Nechtiac, bola len hlúpe dieťa, ale aj tak mohla za jeho smrť. Keď sa raz nudila sama doma, zisťovala, či vie Barney plávať. Spočiatku to ako-tak zvládol, no napokon sa utopil. Nevybrala ho včas z umývadla, iba sa prizerala jeho utrpeniu. Pripadalo jej smiešne, ako sa pištiaci škrečok snaží vyšplhať z vody po klzkej keramike. Zadúšala sa v hysterickom záchvate, zatiaľ čo Barney bojoval o život. Keď si na to teraz spomenula, bolo jej zo seba na vracanie.

Karma je zdarma.

Kamarátkina múdrosť rezonovala v Laure čoraz intenzívnejšie. Už nemyslela na nič iné, len na všetky dôvody, pre ktoré si zaslúžila zomrieť. A nebolo ich málo.

Upadala do mdlôb, zbavená akejkoľvek nádeje. Vtedy, v poslednom okamihu, kým definitívne zavrela oči, sa dvere na mraziacej miestnosti konečne otvorili.

30. mája 2017

Keď sa Karol Lupták zjavil na vrátnici krajského riaditeľstva policajného zboru, namiesto vrúcneho privítania sa dočkal vyjavených pohľadov. Kolegovia ho nevideli tak dávno, že bol pre nich rovnakým zjavením, ako keby sa po chodbách policajného riaditeľstva pohyboval zhmotnený duch.

„Karol,“ oslovil ho Adam Vanek, tiež zaskočený jeho prítomnosťou, „ty žiješ.“

Lupták sa za ním obzrel. Kriminalista, ktorého po návrate do Bratislavy kontaktoval ako prvého, pôsobil ako stelesnený oxymoron: v tvári bledý, ale inak vždy celý tmavý, vrátane brady, dlhých havraních vlasov zopnutých gumičkou aj oblečenia, ktoré väčšinou pozostávalo z džínsov a trička s potlačou nejakej metalovej kapely. Napriek tomu bol večne veselý, usmievavý a ochotný pomôcť.

Karol momentálne stelesňoval jeho presný opak. Mal ohnivočervené vlasy, zľahka začervenanú pokožku od prvého letného slnka a na sebe veselú zelenkavú polokošeľu s potlačou, pričom z tváre mu sršala neistota a na každého vrhal neprívetivý pohľad.

Lupták v tej chvíli nevedel, či sa má tešiť, alebo hnevať. Konečne sa mu niekto prihovril, no dočkal sa len suché-

ho konštatovania, ktoré mu pripomenulo rovnako emočne bezpríznačkovú vetu, akou ho v práci vždy počastovali po návšteve holiča: „Ty si ostrihaný.“

Želal si, aby zachytil aspoň nejaké citové zafarbenie: „Som rád, že žiješ.“ Alebo ešte lepšie: „Doriti, ty žiješ! Dúfali sme, že si medzitým skalp.“

„Čo ste si mysleli, že som zomrel?“ spýtal sa napokon pobavene, hoci sa cítil skôr nepríjemne.

„Nie, veď ja viem, že nie, pred pár týždňami sme sa predsa videli. To sa len tak hovorí,“ snažil sa Vanek uviesť svoje slová na pravú mieru. Chcel kolegu pochváliť, že vyzereá oddýchnuto, keď bol tak dlho preč z práce, no Karol tak vôbec nevyzeral. Navyše pribral a zdanlivo sa mu prehĺbili kúty, ktoré viac neskrýval. „Prepáč, po takom čase by si si asi zaslúžil lepšie privítanie, že? Ale je ti jasné, že ťa všetci vidíme radi?“

„Z tých pohľadov mi to veľmi jasné nie je, ale to je teraz jedno,“ zahovoril radšej Karol. „Vieš mi povedať, kto vyšetroval ten veľký prípad obetí, ktoré sa našli v lužných lesoch?“

„Myslíš prípad Červ?“ dovtúpil sa kriminalista. „Patril Wolfovi. Ale aj ja som na tom pracoval. Dokopy štyridsať-dva mŕtvych, ďalší pribúdali za chodu, slušný masaker. Teda... taký bez krvi, keďže sme väčšinou našli už len kostry. Načo to vlastne potrebuješ vedieť? Ty si hľadal tú nezvestnú dievčinu, nie? Podarilo sa ti ju nájsť?“

Lupták pokrútil hlavou. „Predbehli ste ma. Je jednou z tých štyridsiatich dvoch obetí. Jej kosti sa našli na Židovkách. Preto potrebujem hovoriť s Wolfom. Je tu?“

„Nie.“

„Už odišiel? Tak skoro? Alebo si zobral dovolenku?“

Vanek sa zháčil. „Vlastne... už sa v práci zopár dní neukázal. Asi nevieš, čo sa stalo, že?“

Lupták na kolegu spýtavo hľadel.

„Zavraždili jeho mamu. Presnejšie, jeho nevlastný brat. Odbachol ju jeho služobnou zbraňou.“

Karol sa chvíľu nezmohol na slovo.

„Je Wolf v poriadku?“

Vaneka tým zaskočil. Kriminalista neisto pokrčil plecami. „Odvtedy som s ním nehovoril. V robote vychádzame, ale nie sme práve... kamoši. Veď vieš, aký je Wolf. S kým sa vôbec bavil okrem teba? Ako vidím, ani vy ste nezostali v kontakte. Zrejme na tom nebude najlepšie. Prepáč, asi som ti to nemal povedať takto, na chodbe a krátko po tom, čo si sa tu konečne zjavil. Čo ty? Ako sa máš? Vraciaš sa do práce?“

„Ja...“ zahabkal Lupták. Samozrejme, túto otázku mal po polroku neplateného voľna očakávať. Pôvodne si ho vzal len kvôli protialkoholickému liečeniu. Podľa plánu mal byť preč tri mesiace, po návrate do Bratislavy si však voľno zo strachu pred opätovným zlyhaním predĺžil na dvojnásobok.

V marci sa pustil do pátrania po dcérinej kamarátke Laure Mrázovej. Myslel si, že keď sa mu podarí nájsť dievča, údajne na úteku z domu, nadobudne stratené seba-vedomie, o ktoré ho pripravili pracovné zlyhanie a skrachované manželstvo. Na konci vyšetrovania však skončil v bare a objednával si pohárik tvrdého. Našťastie si pred prvým dúškom overil z internetových článkov identitu vraha a vzápätí sa namiesto opúšťania ponáhľal z Viedne nazad do Bratislavy. Pred návratom na policajné riadiateľstvo sa však ani nezamyslel nad podstatnou otázkou: Chce sa naozaj vrátiť do práce?

„Hej, nechcem na teba tlačiť, ty vieš, čo je pre teba najlepšie,“ usiloval sa ho vyviešť z rozpakov Vanek.

„Kapitán Lupták?“ oslovila ho zaskočene od chrbta mladá vyšetrovatelka.

„Poručička Horváthová,“ kývol jej hlavou Karol, keď sa k nej obrátil. „Nie, nevidíte ducha. Som živý a zdravý. Môžete sa ma aj dotknúť, ak vám to pomôže rýchlejšie sa spamätať.“

„Prišla som vám len oznámiť, že vás zháňa major Otčenáš.“

„Riaditeľ? Nebodaj sa už o mne dozvedel?“

Vanek mykol plecom. „Ako sa vraví, dobré správy sa šíria rýchlo...“

„... a zlé ešte rýchlejšie,“ doplnil ho Karol a so stiahnutým zadkom sa vybral do kancelárie riaditeľa.

Premýšľal, čo od neho Richard Otčenáš môže chcieť. So šéfom nemali najlepší vzťah. Či skôr nemali žiadny vzťah. Richard si bol vedomý, že Luptáka vystriedal v riaditeľskej pozícii, a Karol, ktorý kariérny neúspech znášal ťažko, inicioval petíciu za odvolanie nového šéfa. Keď neprešla, stiahol sa do ulity a s fernetom v ruke zabil posledný kliniec do svojej rakvy. S Otčenášom odvtedy absolvovali jediný rozhovor medzi štyrmi očami – keď ho Lupták prišiel požiadať o neplatené voľno, aby mohol nastúpiť na protialkoholické liečenie.

„Kapitán,“ podal Otčenáš Karolovi ruku. „Mám to chápať tak, že sa vraciate do služby?“

„Neviem,“ odvetil Lupták neisto, keď si sadal oproti nemu. Všimol si, že Richard si počas jeho neprítomnosti dal narásť hustú striebornú bradu. Prekvapivo mu nepridávala roky, skôr posilnila jeho šarm, autoritu a hlavne schovala jeho nevýraznú spodnú čeľusť, ktorú celý život považoval za svoju slabú stránku.

Otčenáš sa zachmúril tak, že mu na čele prudko povyskakovali aj predtým nebadané vrásky. „Hádam by už aj stačilo.“

„Ako to myslíte?“

„Dost' bolo prešľapovania na mieste. Ako dlho ste späť v Bratislave? Najmenej tri mesiace, ak sa nemýlim.“

Lupták prikývol.

„Takže? Nemyslíte, že je najvyšší čas vrátiť sa do práce?“ pobádal ho Otčenáš.

„Neviem, či som na to pripravený. Či zvládnem sám vyšetrovať nejaký prípad.“

Richard zaťal ruku v päšť a prudko sa napriahol, ako by ňou chcel udrieť do stola.

„Dočerta,“ zanaďoval, „čo chcete, aby vás niekto vodil za ručičku? Predsa ste ešte aj súkromne riešili nejaké vyšetrovanie, nie?“

„Odkiaľ to viete?“ čudoval sa Karol.

„Pýtali ste si informácie zo spisu. Čakali ste, že sa to ku mne nedostane? Plus ste sa, len tak mimochodom, postarali o zatknutie vinníka v jednom neuzavretom prípade, je tak?“

„Máte dobre zmapované, čomu som sa venoval mimo služby,“ skonštatoval Lupták.

„A nevidím dôvod, aby ste to neplatené voľno zbytočne ďalej naťahovali. Z čoho žijete?“ vyzvedal Otčenáš. „Výplata vám neprišla už dobrý polrok.“

„Úspory,“ odvetil Karol. „Žena ma po rozvode vyplátila, zostala bývať v spoločnom dome s novým frajerom a dcérou.“

„Predpokladám, že nechcete zvyšok života stráviť v podnájme. Bolo by fajn prestať míňať tie úspory, nemyslíte? Okrem toho, čoho sa vlastne obávate?“

Lupták na neho nechápavo hľadel. „Že začnem zase piť?“

„A riešenie je, že viac nenastúpíte do roboty? Akú máte alternatívu?“ pýtal sa ho Richard, no kým dostal odpoveď, pokračoval: „Ja vám to poviem. Dva roky sa budete hrať na súkromné očko, čo znamená naháňanie sa s foťákom

za nevernými manželmi a manželkami. Ani sa nenazdáte a skončíte ako esbéskar. Keď si uvedomíte, do akých sračiek ste to dohnali, začnete zasa chľastať. To vám treba?“

„Nie.“

„Tak potom? Nastúpíte dnes alebo to radšej necháme na začiatok nového mesiaca?“

„Nie je to jedno?“ nadhodil Karol, keďže majú sa už pomaly chýliť ku koncu.

„Máte pravdu, necháme to na začiatok júna, výborne,“ potešil sa Otčenáš. „Tým pádom sme vybavení. Ďakujem, že ste sa prišli ukázať, a teším sa na ďalšiu spoluprácu.“

Lupták sa zmätene postavil. Ani nevedel ako a otázku, ktorú si v duchu nasmelo kládol, mal zodpovedanú. Znova nastupuje do práce. Prvého júna. Čiže... pozajtra.

Riaditeľ ho doslova prevalcoval argumentmi a on takmer zabudol, prečo sa vlastne vrátil. Zastal vo dverách a hľadal správne slová.

Otčenáš si to vysvetlil ako zaváhanie a pustil sa do ďalšieho presviedčania. „Hlavne o sebe prestaňte pochybovať. Nepoznáme sa dlho, ale videl som vaše štatistiky. Máte na konte najlepší pomer uzavretých prípadov z celého vyšetrovateľského tímu. Dopustili ste sa nejakých chýb. To je normálne, ja by som vám vedel rozprávať. Ako sa vraví, nie je umenie nepadnúť, ale vstať... či tak nejako. Chápeme sa, nie?“

Karol zvrátil čelo. „Ide o niečo iné. Chcel som s vami prebrať prípad Červ.“

„Počúvam vás.“

„Chytili ste nesprávneho vraha. Ten chlapík, ktorý má údajne na svedomí štyridsaťdva obetí, to spraviť nemohol. Aspoň nie sám.“

Otčenáš stuhol, nešlo mu do hlavy, o čom Lupták rozpráva. „Ako to myslíte? Vrah sa nám prakticky priznal.“

Keď sme ho chytili, spáchal samovraždu, čo je podľa mojej skúsenosti príkladné priznanie vinníka.“

„Netvrdím, že bol celkom nevinný. Ale určite v tom nešiel sám. Som o tom presvedčený. Pátral som po dievčine, jednej z obetí v prípade. Nieкто ju vylákal do Viedne a ten nieкто nie je váš vrah. Minimálne s ním spolupracoval. Najskôr pôjde o niečo oveľa väčšie. Potrebujem, aby ste vyšetrovanie znova otvorili,“ vyslovil svoju požiadavku Karol.

„To nebude také jednoduché,“ oznámil mu riaditeľ. „Bol to medzinárodný prípad. Pre rakúsku stranu je jednoznačne uzavretý a u nás... je to tiež komplikované.“

„Čo sa stalo s Wolfom? Počul som o jeho mame.“

„Tak potom viete to podstatné.“

„Ale prečo nie je teraz v práci?“ pýtal sa Lupták ďalej, lebo vedel, že jeho kolega operatívca nemal s mamou najlepší vzťah.

„Hľadá Patrika. Napriek tomu, že som mu to výslovne zakázal,“ odvetil Otčenáš s ťažkým povzdychom. „Čo za prípad ste to vlastne riešili počas svojej neprítomnosti? Ak máme znova otvoriť medzinárodné vyšetrovanie, potrebujem viac informácií.“

Lupták sa zhlboka nadýchol. „Začalo sa to, keď ma moja dcéra požiadala, aby som našiel jej nezvestnú kamarátku.“

„Asi bude lepšie, keď si zasa sadneme,“ dovtúpil sa riaditeľ a objednal u svojej asistentky dve kávy.

2. mája 2017

Keď Karol Lupták prišiel do Viedne, nemal veľa informácií. Zaviedlo ho tam pátranie po Laure Mrázovej, kamarátke jeho jedinej dcéry Kristíny. Za uplynulé týždne odhalil komplikovanú minulosť rebelujúcej tínedžerky, ktorá opa-

kovane utekala z domu. No zatiaľ čo predtým sa Laura iba skrývala u staršej nevlastnej sestry, tentoraz zmizla bez stopy. A aj keď Kristíne pred odchodom sľúbila, že jej napíše, už sa jej neozvala. Niečo sa však Luptákovi predsa len podarilo zistiť. Laura si vydieraním zadovážila bankovú kartu s nemalou sumou, ktorá jej pravdepodobne mala pomôcť začať nový život. Práve výpis z účtu mu napovedal, kam smerovali kroky dievčaťa na úteku. Kartu však použila iba dvakrát, väčšina z nadobudnutej sumy zostala mesiace nedotknutá na účte. Prvou stopou bola platba za lístok na koncert americkej speváčky, ktorá mala vo Viedni vystupovať, a druhou výber hotovosti z bankomatu.

Lístok na koncert Laura nevyužila. Lupták sa na internete dočítal, že známa speváčka udalosť zrušila pre zdravotné problémy. A tak mu zostala druhá, na prvý pohľad takmer zbytočná stopa. Predsa len si ju šiel overiť osobne. Keďže Kristína doňho vkladala veľké nádeje a nechcel ju opäť sklamať, bol odhodlaný spraviť všetko, aby zistil, čo sa s Laurou stalo. Keď sa ocitol na viedenskej adrese z výpisu z účtu, skrsla v ňom iskierka nádeje. Bankomat sa totiž nachádzal vo foyer luxusného päťhviezdičkového hotela.

Lupták po chvíli rozhliadania objavil kameru s objektívom namiereným rovno na bankomat. Zvažoval ďalší postup. Bolo mu jasné, že ku kamerovým záznamom sa tak ľahko nedostane, navyše mohli byť dávno zmazané. Predsa sa však o to aspoň pokúsil. Pomyslenie na Kristínu mu dodávalo potrebnú motiváciu.

Presunul sa do radu na recepcii. Po zdĺhavom čakaní ho mladučka usmievavá recepčná najprv pozdravila po nemecky, no keď jej odzdravil v angličtine, automaticky sa mu prispôbila. „Máte rezerváciu?“

„Nechcem sa ubytovať,“ pokrútil Lupták hlavou. „Rád by som hovoril s manažérom hotela.“

Recepčná na neho okamžite vrhla vystrašený pohľad. „Ste naším hosťom? Vyskytol sa nejaký problém?“

Karol sa zhlboka nadýchol. Chystal sa predstaviť ako policajt zo Slovenska a vysvetliť jej, že vyšetruje prípad. Napokon sa rozhodol pre inú verziu príbehu. Predpokladal, že ak zahrá na city, bude mať viac šťastia než vyšetrovateľ mimo služby bez súdneho príkazu v ruke.

„Ide o moju neter. Je nezvestná a stopa vedie do vášho hotela. Chcem vás požiadať o pomoc. Možno... možno sa vďaka vám ešte nájde.“

Na recepčnú zapôsobila naliehavosť v jeho hlase. Požiadala ho, aby si sadol vo foyer s prísľubom, že sa mu pokúsi pomôcť.

Vyšetrovateľ zo Slovenska sa o pätnásť minút ocitol v kancelárii hotelového manažéra a vysvetľoval mu okolnosti prípadu.

„Moja neter bola zaručene vo vašom hoteli. Na Silvestra si vybrala peniaze z bankomatu vo vestibule. Nevie, či tu bola aj ubytovaná, ale asi nie je bežné, že si sem niekto príde len vybrať peniaze.“ Lupták hovoril po anglicky chvátavo a gramaticky nepresne.

„Prepáčte, je mi ľúto, čo sa stalo vašej neteri, ale čo odo mňa očakávate?“ nechápal hotelový manažér, ktorý mal miestami problém rozumieť lámanej angličtine Slováka sediaceho oproti.

„Chcel by som sa pozrieť na kamerový záznam z toho dňa.“

„Ako vám to pomôže?“

„Možno nebola sama. A zistenie, že niekto bol v jej spoločnosti, by nás posunulo v pátraní,“ vysvetľoval Lupták.

Manažér sklamane vykřivil ústa. „Žiaľ, nevyhovíme vám.“

„Znamená to, že tie záznamy už neexistujú?“ domnieval sa Karol.

„Znamená to, že tie záznamy nemôžeme púšťať niekomu, kto k nám príde len tak z ulice. Keby ste boli z polície a viedli by ste vyšetrovanie... obrátili ste sa na nich? Ak by to považovali za relevantné, prišli by k nám sami, nemyslíte?“

Lupták otvoril ústa, no nevydal ani hlásku. Uvedomil si, že by mu sotva pomohlo, keby teraz zmenil svoju verziu a začal by tvrdiť, že je zo slovenskej polície. Najmä keď nedisponoval žiadnym súdnym príkazom. Napokon aspoň vytiahol Laurinu fotografiu, ktorú si vytlačil pred cestou do Viedne. „Nevideli ste náhodou toto dievča?“

Manažér na okamih predstieral, že sa pri pohľade na fotku snaží rozpomätať. Na Karolov vkus na ňu hľadel trochu pridlho.

„Ja trávim väčšinu času v kancelárii,“ skonštatoval napokon neutrálne.

„V tom prípade by som sa popýtal vašich zamestnancov,“ nadhodil Lupták, akoby si žiadal povolenie.

Manažér zaváhal, nechcel zúfaleho muža odmietnuť priamo. „Bude lepšie, keď to spravím ja. Môžete mi tú fotku nechať?“

„Ďakujem vám.“

Karol napísal na zadnú stranu fotografie svoje telefónne číslo a dal sa vyprevadiť späť na recepciu.

10. mája 2017

Lupták celý týždeň dúfal, že sa mu manažér viedenského hotela ozve. Nieкто zo zamestnancov predsa Lauru musel vidieť.